

REPUBLIKA SLOVENIJA
**DRŽAVNA REVIZIJSKA KOMISIJA
ZA REVIZIJO POSTOPKOV
ODDAJE JAVNIH NAROČIL**

Slovenska cesta 54 dkom@dkom.si
SI-1000 Ljubljana www.dkom.si
T 01 234 28 00

Številka: 018-134/2026-10

Datum: 30. 10. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/11 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Aleksandra Petrovčiča kot predsednika senata ter Marka Medveda in Igorja Luzarja kot članov senata v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Storitve prevozov – Prevozi gibalno oviranih otrok*«, sklop 2: »*Vikend prevozi – različne relacije*«, podsklopi (relacije): 1 VP, 2-2 VP, 5-2 VP in 8-2 VP, na podlagi zahtevka za revizijo, ki ga je vložil vlagatelj FLUCHER TURIZEM, turistična agencija, avtobusni prevozi, d.o.o., Kidričeva ulica 14, Rogaška Slatina, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška pisarna mag. Manja Grosek d.o.o., Trg Leona Štuklja 5, Maribor (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika Center za izobraževanje, rehabilitacijo in usposabljanje Kamnik, Novi trg 43A, Kamnik (v nadaljevanju: naročnik), 30. 10. 2026

odločila:

1. Zahtevku za revizijo se delno ugotovi in se razveljavi odločitev o oddaji javnega naročila v podsklopih 1 VP in 5-2 VP sklopa 2, kot izhaja iz dokumenta »*Sprememba odločitve o oddaji naročila*« št. 430-5/2026/6 z dne 21. 8. 2026.
2. Zahtevke za revizijo se v podsklopih 2-2 VP in 8-2 VP sklopa 2 zavrne kot neutemeljen.
3. Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti stroške pravnega varstva v višini 3.410,29 EUR, in sicer v roku 15 dni od prejema tega sklepa. Višja stroškovna zahteva vlagatelja se zavrne.

Obrazložitev:

Obvestilo o predmetnem javnem naročilu, ki ga naročnik oddaja v odprtem postopku po 40. členu Zakona o javnem naročanju (Uradni list, št. 91/15 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3), je bilo 16. 7. 2026 objavljeno na Portalu javnih naročil pod št. objave JN005689/2026-EUe16/01 in v Dodatku k Uradnem listu Evropske unije pod št. objave 490803-2026, z enim popravkom.

Naročnik je 19. 8. 2026 sprejel in istega dne na Portalu javnih naročil objavil »*Odločitev o oddaji javnega naročila*« št. 430-5/2026/4 (pod št. objave JN005689/2026-ODL/01), ki jo spremenil z

dokumentom »Sprememba odločitve o oddaji javnega naročila« št. 430-5/2026/5 z dne 20. 8. 2026 (objavljenim istega dne na Portalu javnih naročil pod št. objave JN005689/2026-ODL/01-P01).

Naročnik je nadalje izdal dokument »Sprememba odločitve o oddaji javnega naročila« št. 430-5/2026/6 z dne 21. 8. 2026, objavljen istega dne na Portalu javnih naročil pod št. JN005689/2026-ODL/01-P02 (v nadaljevanju: odločitev o oddaji javnega naročila ali izpodbijana odločitev), s katerim je med drugim odločil, da se predmetno javno naročilo v sklopu 2, relacijah 1 VP, 2-2 VP, 5-2 VP in 8-2 VP odda ponudniku ŠOLSKI SERVIS, prevozi d.o.o., Spodnji Rudnik II/16, Ljubljana (v nadaljevanju: izbrani ponudnik). Za ponudbo vlagatelja je naročnik ugotovil, da ta zaradi neskladnosti, ki se nanašajo na tehnične lastnosti, kategorijo, namen uporabe, emisijski razred in starost vozil (ki so morala zahtevane lastnosti izpolnjevati že ob oddaji ponudbe), ne izpolnjuje vseh zahtev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (v nadaljevanju tudi: razpisna dokumentacija), zato jo je kot nedopustno izločil iz postopka.

Vlagatelj je 2. 9. 2026 zoper odločitev o oddaji javnega naročila vložil zahtevek za revizijo, v katerem predlaga razveljavitev spremembe odločitve o oddaji naročila v delu (tj. posameznih relacijah) sklopa 2 ter ponovni pregled in ocenjevanje njegove ponudbe po posameznih relacijah in v skladu z vnaprej določenimi razpisnimi zahtevami. Poleg tega predlaga ugotovitev in odpravo kršitve pravice do vpogleda ter omogočitev dopolnitve zahtevka za revizijo, preveritev pravilnosti odmere takse in morebitno vračilo preplačane takse. Zahteva tudi povračilo priglašenih stroškov postopka pravnega varstva.

Vlagatelj naročniku očita, da je iz splošne zahteve po skladnosti vozil z veljavnimi predpisi naknadno izpeljal konkretno zahtevo, da mora biti že ob oddaji ponudbe v rubriki 8B prometnega dovoljenja vpisan namen uporabe »za prevoz skupin otrok« oziroma »za javni prevoz potnikov«. Takšna zahteva po njegovem mnenju v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni bila jasno, izrecno in nedvoumno določena, niti ni bilo določeno, da mora biti vpis izveden že ob oddaji ponudbe oziroma da njegova odsotnost predstavlja razlog za izločitev. Naročnik naj bi zato s takšno naknadno razlago zaostрил razpisne zahteve in kršil načela transparentnosti, enakopravne obravnave in sorazmernosti. Vlagatelj podredno meni, da bi moral naročnik, če je odsotnost vpisa štel za pomanjkljivost oziroma nejasnost, preveriti možnost pojasnitve ali dopolnitve ponudbe, saj naj bi šlo za objektivno preverljivo okoliščino, ki je obstajala že ob oddaji ponudbe in katere pojasnitev ne bi pomenila spremembe ponujenega vozila ali njegovih tehničnih lastnosti. V zvezi z vozilom CE 65-ZEM, ki je bilo navedeno kot čisto vozilo za relacijo 5-2 VP, vlagatelj navaja, da gre za ustrezno vozilo kategorije M1, pri katerem so bile njegove tehnične lastnosti in druge relevantne okoliščine podane že ob oddaji ponudbe. Prazna rubrika 8B v prometnem dovoljenju po njegovem mnenju sama po sebi ne dokazuje, da vozilo ni bilo tehnično ali pravno primerno za izvedbo storitve. Pri tem se sklicuje tudi na izjavo AMZS z dne 1. 9. 2026, iz katere izhaja, da je mogoče urediti vpis namena uporabe brez tehnične predelave vozila, zato naj ne bi šlo za naknadno pridobitev nove tehnične sposobnosti. Vlagatelj nadalje očita neenak način presoje njegove ponudbe po posameznih relacijah. Meni, da bi moral naročnik presojo vezati na konkretno relacijo in vozilo, ki je bilo zanj v ponudbi dejansko priglašeno, tako kot je to storil pri drugem ponudniku. Zato pomanjkljivost vozila CE 65-ZEM, ponujenega za relacijo 5-2 VP, ne bi mogla povzročiti nedopustnosti ponudbe za relacijo 1 VP, za katero je bilo ponujeno drugo vozilo, CE VIP – glede katerega je naročnik ugotovil, da izpolnjuje zahtevane pogoje. Prav tako bi morebitna neskladnost vozila CE FLU-106 zaradi kategorije M3 vplivala le na relacijo 2-2 VP, za katero je bilo to vozilo ponujeno, morebitna prekoračitev dovoljene starosti vozila CE IS-122 pa le na relacijo 8-2 VP. Naročnik je zato po zatrjevanju vlagatelja brez jasne razpisne podlage posameznim pomanjkljivostim pripisal učinek tudi na druge, samostojne relacije. V zvezi s pogojem najmanj enega čistega vozila vlagatelj posebej poudarja, da je takšno vozilo imel in ga

v ponudbi tudi navedel. Če je bilo vozilo CE 65-ZEM neustrezno zgolj za konkretno relacijo zaradi (ne)vpisa v rubriki 8B, to po njegovem mnenju še ne pomeni, da ni izpolnjevalo lastnosti čistega vozila oziroma da bi morala biti zaradi tega nedopustna tudi ponudba za relacijo 1 VP, kjer je bilo predvideno drugo, po ugotovitvah naročnika ustrezno vozilo CE VIP. Če je naročnik želel, da mora biti čisto vozilo hkrati ustrezno za konkretno relacijo oziroma da se ta pogoj presoja v povezavi z razporeditvijo vozil, bi moral to po mnenju vlagatelja jasno določiti v razpisni dokumentaciji. Glede vozil CE BU-559 in CE 33-RJZ, navedenih kot nadomestni oziroma dodatni vozili, vlagatelj nasprotuje zaključku naročnika, da ne izpolnjujeta zahtev zgolj zato, ker je v prometnih dovoljenjih naveden namen uporabe »javni prevoz potnikov«, ne pa »prevoz skupine otrok«. Po njegovem mnenju naročnik ni določil, na kateri relaciji oziroma v katerih okoliščinah bi se ti vozili uporabili, niti ni jasno določil, da mora biti tudi pri nadomestnih vozilih že ob oddaji ponudbe vpisan prav določen namen uporabe. Poudarja tudi, da sta bili vozili pravočasno navedeni v ponudbi in da je naročnik sam zahteval zagotovitev nadomestnega vozila, zato bi moral pojasniti njun pravni pomen in možnost njune uporabe v primeru težav z vozilom, prvotno razporejenim na posamezno relacijo. V zvezi z relacijama 2-2 VP in 8-2 VP vlagatelj sicer ne zanika, da je vozilo CE FLU-106 kategorije M3 in da vozilo CE IS-122 presega zahtevano starost, vendar poudarja, da se morata ti morebitni neskladnosti presojati samostojno in le v okviru konkretnih relacij, za kateri sta bili vozili ponujeni, ter ne moreta biti razlog za izločitev ponudbe na drugih relacijah. Pri vozilu CE IS-122 naj se upošteva tudi identiteta vozila po VIN, ne glede na kasnejšo spremembo registrske označbe. Vlagatelj naročniku očita tudi pomanjkljivo obrazložitev spremenjene odločitve, zlasti ker iz nje naj ne bi bilo jasno razvidno, kateri razlogi so povzročili spremembo prejšnje presoje, na kateri določbi razpisne dokumentacije temeljijo in kakšen je njihov učinek na posamezne relacije. Posebej naj ne bi bilo pojasnjeno, zakaj je bilo vozilo CE VIP za relacijo 1 VP ocenjeno kot ustrezno, ponudba za to relacijo pa je bila kljub temu izločena, niti zakaj je naročnik pri ponudniku M. uporabil ločeno presojo po relacijah, pri vlagatelju pa ne. Vlagatelj ob vsem zatrjuje še, da mu je bil neupravičeno zavržen vpogled v ponudbo izbranega ponudnika, zaradi česar ni mogel preveriti in dokazno podpreti očitkov o neenakopravni obravnavi, zlasti glede presoje vozil, rubrike 8B, razporeditve vozil po relacijah ter pojasnjevanja oziroma dopolnjevanja ponudbe izbranega ponudnika.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo predlagal še zadržanje postopka oddaje javnega naročila po 19. členu ZPVPJN, ki mu Državna revizijska komisija s sklepom št. 018-134/2026-5 z dne 18. 9. 2026 ni ugodila.

Izbrani ponudnik se je do navedb vlagatelja iz zahtevka za revizijo opredelil z vlogo z dne 9. 9. 2026. Izbrani ponudnik navaja, da je naročnik v razpisni dokumentaciji izrecno določil, da morajo vozila že ob oddaji ponudbe izpolnjevati vse zahteve predpisov za prevoz skupin otrok, vključno z zahtevami iz Pogoja 6 in tehničnih specifikacij, zato mora biti že ob oddaji ponudbe izpolnjen tudi ustrezen vpis namena uporabe v rubriki 8B prometnega dovoljenja. Pri tem se sklicuje na odločitvi Državne revizijske komisije št. 018-179/2020-13 in 018-099/2022-14, pri čemer meni, da odločitev v zadevi št. 018-092/2025, na katero se sklicuje vlagatelj, z obravnavano zadevo ni primerljiva, saj je bila v tamkajšnjem postopku določena le splošna zahteva po skladnosti s predpisi. Dejstvo, da na posameznih relacijah ni skupine otrok, po mnenju izbranega ponudnika ne vpliva na zahteve naročnika, saj se javno naročilo oddaja za štiriletno obdobje in se lahko število otrok v tem času poveča. Izbrani ponudnik je po vpogledu v ponudbo vlagatelja naročnika opozoril, da vozilo CE 65-ZEM, ki je bilo označeno kot edino čisto vozilo, v prometnem dovoljenju v rubriki 8B nima vpisanega namena uporabe za prevoz skupin otrok oziroma javni prevoz potnikov; nadomestni vozili CE BU-559 in CE 33-RJZ imata vpisan le namen javnega prevoza potnikov; vozilo CE FLU-106 je kategorije M3, čeprav so bila zahtevana vozila M1 ali M2; vozilo CE IS-122 pa je starejše od deset let. Po njegovem mnenju zato vlagatelj ni izpolnil pogoja glede čistega vozila. Izjava AMZS ne dokazuje izpolnjevanja pogojev ob oddaji

ponudbe, temveč kvečjemu možnost kasnejšega vpisa namena uporabe, problematično pa je tudi vprašanje tehničnega pregleda tega vozila. Naknadna ureditev vpisa bi zato pomenila nedovoljeno dopolnjevanje ponudbe, pri čemer nadomestnih vozil ni mogoče uporabiti za saniranje neustreznosti vozila, razporejenega na posamezno relacijo. Glede ponudbe ponudnika M. izbrani ponudnik navaja, da je čisto vozilo izpolnjevalo razpisne pogoje, zato je bilo mogoče izločiti le neustrezna vozila na posameznih relacijah, in ne celotne ponudbe. Možnost izvajanja posameznih relacij po njegovem mnenju ne spreminja splošnega pogoja tehnične sposobnosti glede najmanj enega ustreznega čistega vozila. Glede vpogleda izbrani ponudnik meni, da naročnik vlagatelju, čigar ponudbo je ocenil kot nedopustno, na podlagi petega odstavka 35. člena ZJN-3 ni bil dolžan omogočiti vpogleda v njegovo ponudbo, prav tako vpogled ne daje podlage za neomejeno naknadno iskanje novih kršitev. V zvezi s svojo ponudbo izbrani ponudnik pojasnjuje, da je ponudil 26 vozil in dve rezervni vozili, med njimi štiri čista električna vozila, pri čemer so vsa vozila že ob oddaji ponudbe imela ustrezen vpis v rubriki 8B, opravljen tehnični pregled, izpolnjevala standard EURO 6, bila mlajša od deset let in kategorije M1 ali M2, zato naročnik od njega ni potreboval dodatnih pojasnil ali dopolnitev ponudbe.

Naročnik je z odločitvijo št. 430-5/2026/9 z dne 15. 9. 2026 (v nadaljevanju: odločitev o zahtevku za revizijo) zavrnil vlagateljev zahtevek za revizijo in njegovo zahtevo za povrnitev stroškov pravnega varstva.

Naročnik zavrača očitek, da je naknadno uvedel zahtevo glede rubrike 8B v prometnem dovoljenju, in pojasnjuje, da je bila zahteva po vozilih, ki izpolnjujejo predpise za prevoz skupin otrok, jasno določena že v pogoju 6 – Tehnična sposobnost. Poleg tega je bilo v razpisni dokumentaciji izrecno določeno, da morajo vozila že ob oddaji ponudbe izpolnjevati vse pogoje skladno s predpisi, ki urejajo prevoze otrok. Po mnenju naročnika zato preverjanje vpisa namena uporabe v prometnem dovoljenju ni pomenilo uvedbe nove zahteve, temveč preverjanje že obstoječe zahteve. Sklicuje se na Zakon o motornih vozilih (Uradni list RS, št. 75/17 s sprem.; v nadaljevanju: ZMV-1), ki za vozila, uporabljena za prevoz skupin otrok, zahteva vpis namena uporabe oziroma oblike nadgradnje, ter na odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-099/2022, iz katere izhaja, da vpis »za javni prevoz potnikov« sam po sebi ne vključuje namena »za prevoz skupine otrok« in da mora biti ta pogoj izpolnjen že ob poteku roka za oddajo ponudb. Zato naknadna ureditev vpisa ne more sanirati neizpolnjevanja te zahteve ob poteku roka, pri čemer na presojo ne more vplivati zahtevku za revizijo predložena izjava AMZS. Glede vozila CE 65-ZEM naročnik poudarja, da je vlagatelj to vozilo sam določil kot edino vozilo, ki izpolnjuje zahteve Uredbe o zelenem javnem naročanju (Uradni list RS, št. 51/17 s sprem.), vendar je bilo polje 8B v prometnem dovoljenju prazno. Ker zato vozilo ob poteku roka za oddajo ponudb ni izpolnjevalo pogojev za prevoz skupin otrok, ga naročnik ni mogel upoštevati kot ustrezno čisto vozilo v okviru pogoja 6. Posledično vlagatelj po oceni naročnika ni izkazal zahtevane tehnične sposobnosti, zaradi česar je njegova ponudba kot celota nedopustna. Naročnik posebej poudarja, da zahteva po najmanj enem čistem vozilu ni bila določena kot zahteva posamezne relacije, temveč kot sestavni del pogoja 6, ki ga mora izpolniti ponudnik. Zato pomanjkljivosti vozila CE 65-ZEM ni mogoče omejiti na relacijo 5-2 VP. Naročnik enako zavrača navedbe glede nadomestnih vozil CE BU-559 in CE 33-RJZ, saj je bil tudi pri teh vozilih v prometnih dovoljenjih naveden namen »za javni prevoz potnikov«, ne pa »za prevoz skupine otrok«. Zato po njegovi razlagi tudi ti vozili nista ustrezni. Glede očitka o neenaki presoji ponudb naročnik pojasnjuje, da je pri vseh ponudbah presojal, in sicer ali so priglášena vozila že ob poteku roka za oddajo ponudb izpolnjevala pogoje za prevoz skupin otrok. Pri vozilih izbranega ponudnika je bil zahtevani namen uporabe razviden iz prometnih dovoljenj, medtem ko je bilo pri vozilu CE 65-ZEM, ki ga je vlagatelj edinega navedel kot čisto vozilo, polje 8B prazno. Različna naročnikova odločitev v teh primerih je bila zato posledica različnih dejanskih okoliščin. Naročnik zavrača tudi primerjavo s ponudnikom M., saj je ta ponudnik ponudil več ustreznih vozil, vključno z ustreznim čistim

vozilom, in je zato izpolnil pogoj tehnične sposobnosti; posledično je bilo njegovo ponudbo mogoče presojati po posameznih relacijah. Nadalje naročnik glede vpogleda pojasnjuje, da ga je zavrnil na podlagi petega odstavka 35. člena ZJN-3, ker je izvedel popoln pregled ponudb, vlagateljeva ponudba pa je bila ugotovljena kot nedopustna (vpogled v ponudbo izbranega ponudnika pa je skladno z navedeno določbo v takšnem primeru omogočen le ponudniku z dopustno ponudbo). Ker vlagatelju pravica do vpogleda ni bila kršena, po mnenju naročnika niso izpolnjene niti predpostavke za uporabo petega odstavka 31. člena ZPVPJN in naknadno dopolnitev oziroma spremembo zahtevka za revizijo. Glede takse naročnik pojasnjuje, da za zahtevek za revizijo zoper odločitve o izbiri strank za sklenitev okvirnega sporazuma taksa znaša 6.000 EUR, pri čemer je bila navedba o 2% znesku v pravnem pouku izpodbijane odločitve posledica napake, ki jo je naročnik vlagatelju pojasnil 26. 8. 2026.

Naročnik je Državni revizijski komisiji 15. 9. 2026 odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in dokumentacijo o predrevizijskem postopku.

Vlagatelj se je do naročnikove odločitve o zahtevku za revizijo pravočasno opredelil z vlogo z dne 17. 9. 2026. Vlagatelj vztraja, da njegova ponudba ni nedopustna zaradi prazne rubrike 8B v prometnem dovoljenju vozila CE 65-ZEM. Po njegovem mnenju razpisna dokumentacija ni jasno in nedvoumno določala, da mora biti že ob oddaji ponudbe v rubriki 8B vpisan določen namen uporabe niti da prazna rubrika predstavlja samostojen razlog za izločitev ponudbe. Splošna zahteva, da morajo vozila že ob oddaji ponudbe izpolnjevati pogoje predpisov o prevozu otrok, po njegovem mnenju ne omogoča naknadne izpeljave tako konkretnega pogoja. Pri tem vztraja pri sklicevanju na sklep Državne revizijske komisije št. 018-092/2025-26, ki naj bi potrjeval, da iz splošne zahteve po skladnosti s predpisi ni mogoče izpeljati konkretnih, v dokumentaciji nezapisanih zahtev. Vlagatelj nasprotuje tudi povezovanju vpisa v rubriki 8B s statusom čistega vozila. Vozilo CE 65-ZEM je električno vozilo z emisijami CO₂ 0 g/km, naročnik pa ni ugotovil, da ne bi izpolnjevalo okoljskih kriterijev za čisto vozilo. Če je naročnik želel status čistega vozila vezati tudi na določen registracijski vpis, bi moral to vnaprej jasno določiti. Izjava AMZS je bila predložena za pojasnitev narave tega vpisa in ne kot naknadna sprememba tehničnih lastnosti vozila. Podredno vlagatelj meni, da bi bilo treba presoditi možnost pojasnitve oziroma dopolnitve tega podatka po petem odstavku 89. člena ZJN-3. Enako vlagatelj ugovarja naročnikovim ugotovitvam glede nadomestnih vozil CE BU-559 in CE 33-RJZ, saj razpisna dokumentacija ni določala konkretne vsebine vpisa v prometnem dovoljenju nadomestnega vozila. Tudi sklicevanje naročnika na štiriletno trajanje naročila in možno povečanje števila otrok po njegovem mnenju ne more naknadno razširiti razpisnih zahtev, saj je treba dopustnost ponudbe presojati glede na podatke in zahteve, ki so veljali ob oddaji ponudbe. Vlagatelj nadalje meni, da morebitne pomanjkljivosti posameznih vozil ne morejo avtomatično vplivati na vse relacije sklopa. Vozilo CE VIP, ponujeno za relacijo 1 VP, je naročnik ocenil kot ustrezno, zato pomanjkljivost vozila CE 65-ZEM, prijavljenega za drugo relacijo, ne more pomeniti izločitve tudi za relacijo 1 VP. Prav tako ugotovitvi glede kategorije M3 vozila CE FLU-106 in starosti vozila CE IS-122 lahko vplivata na relaciji, za kateri sta bili vozili prijavljeni, ne pa na druge relacije z drugimi vozili. Glede vpogleda vlagatelj vztraja, da želi preveriti že zatrjevano neenakopravno obravnavo, zlasti enakost presoje vozil, vpisa 8B, čistih in nadomestnih vozil ter morebitnih pojasnil oziroma dopolnitev pri izbranem ponudniku, zato ne gre za nedovoljeno iskanje novih kršitev, temveč za preveritev že zatrjevanega očitka.

Državna revizijska komisija je vlagatelju, skladno z načelom kontradiktornosti, z dopisom z dne 7. 10. 2026 posredovala vlogo izbranega ponudnika z dne 9. 9. 2026, s katero se je ta izjasnil o zahtevku za revizijo.

Vlagatelj v opredelitvi do navedb izbranega ponudnika z dne 8. 10. 20226 uvodoma poudarja, da ni sporno, da morajo vozila izpolnjevati zahteve veljavnih predpisov že ob oddaji ponudbe, temveč ali je bilo iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila dovolj jasno razvidno, da mora biti v rubriki 8B prometnega dovoljenja vpisan prav določen namen uporabe in kakšne posledice ima odsotnost takšnega vpisa za dopustnost ponudbe. V zvezi s tem ponovno opozarja na odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-092/2025, v kateri je poudarjeno razlikovanje med presojo dopustnosti ponudbe glede na vnaprej določene razpisne zahteve in obveznostjo izvajalca, da pri izvajanju naročila spoštuje veljavne predpise. Priznava, da je bila v obravnavanem primeru zahteva glede trenutka izpolnjevanja pogojev določena izrecneje, vendar to še ne pomeni, da je bila dovolj jasno določena tudi vsebina zahtevanega vpisa. Po njegovem mnenju tudi odločitvi Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-179/2020 in 018-099/2022, na kateri se sklicuje izbrani ponudnik, ne moreta nadomestiti presoje konkretnih določb razpisne dokumentacije. Vlagatelj nadalje izpostavlja, da je treba pri presoji obveznosti vpisa namena uporabe upoštevati tudi predvideno število otrok na posameznih relacijah. Sklicuje se na opredelitev skupine otrok iz Zakona o pravilih cestnega prometa (Uradni list RS, št. 109/10 s sprem.; v nadaljevanju: ZPrCP), po kateri mora iti za najmanj pet otrok, ki predstavljajo večino potnikov, in navaja, da je na relacijah 1 VP, 2-2 VP in 5-2 VP predviden prevoz štirih, štirih oziroma enega otroka, na relaciji 8-2 VP pa šestih otrok. Zato meni, da se izbrani ponudnik ne more zgolj s sklicevanjem na možnost prihodnjega povečanja števila otrok zavzemati za enako obravnavo vseh vozil in relacij. Glede vozila CE 65-ZEM vlagatelj nasprotuje enačenju pogojev za njegovo uporabo pri prevozu otrok z njegovim statusom čistega vozila po Uredbi o zelenem javnem naročanju. Posebej zavrača tudi navedbo izbranega ponudnika glede tehničnega pregleda tega vozila, pri čemer opozarja tudi, da za vozilo kategorije M1 s petimi sedeži ni mogoče brez nadaljnje presoje predpostaviti šestmesečnega intervala tehničnih pregledov. V zvezi z navedbami o nadomestnih vozilih CE BU-559 in CE 33-RJZ dodatno poudarja, da je treba upoštevati njihovo predvideno uporabo in število otrok na posameznih relacijah, saj zgolj dejstvo, da gre za nadomestni vozili, še ne utemeljuje zahteve po enakem vpisu namena uporabe za vse relacije. Glede sklicevanja izbranega ponudnika na lastno ponudbo in ponudbo ponudnika M. vlagatelj navaja, da zatrjevano razpolaganje izbranega ponudnika s 26 vozili, od tega štirimi električnimi, samo po sebi ne dokazuje pravilnosti naročnikove presoje. Teh navedb zaradi zavrženega vpogleda tudi ne more preveriti, zato predlaga, da Državna revizijska komisija v potrebnem obsegu preveri predložene obrazce, razporeditev vozil in dokazila izbranega ponudnika.

Državna revizijska komisija je pred meritorno obravnavo zahtevka za revizijo preverila, ali je vložen pravočasno in pri naročniku; ali vsebuje vse obvezne sestavine iz 15. člena ZPVPJN; ali ga je vložila aktivno legitimirana oseba iz 14. člena ZPVPJN; ali obstajajo omejitve iz 16. člena ZPVPJN in ali je dopusten. Ker je ugotovila, da so izpolnjeni vsi pogoji iz prvega odstavka 31. člena ZPVPJN, je zahtevek za revizijo na podlagi drugega odstavka 31. člena ZPVPJN sprejela v obravnavo.

Po pregledu prejete dokumentacije ter preučitvi navedb vlagatelja, naročnika in izbranega ponudnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

Med vlagateljem in naročnikom je sporno, ali je naročnik na podlagi določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila upravičeno štel, da morajo imeti ponujena vozila ob oddaji ponudbe v prometnem dovoljenju ustrezno vpisan namen uporabe za prevoz skupin otrok, ter ali je zaradi ugotovljenih pomanjkljivosti posameznih vozil zakonito ocenil vlagateljevo ponudbo kot nedopustno tudi za relacije, na katerih so bila ponujena druga vozila.

V skladu s prvim odstavkom 68. člena ZJN-3 naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila določi tehnične specifikacije, s katerimi opredeli zahtevane značilnosti blaga, storitev ali gradenj. Skladno z drugim odstavkom istega člena morajo tehnične specifikacije gospodarskim subjektom zagotavljati enak dostop do postopka javnega naročanja in ne smejo ustvarjati neupravičenih ovir za odpiranje javnih naročil konkurenci.

Pogoje za sodelovanje ZJN-3 ureja v 76. členu. V skladu z drugim odstavkom tega člena lahko naročnik določi objektivna pravila in pogoje za sodelovanje, ki se med drugim nanašajo na tehnično in strokovno sposobnost gospodarskih subjektov. Pri tem lahko v skladu s tretjim odstavkom istega člena določi le zahteve, ki so potrebne za zagotovitev, da imajo gospodarski subjekti ustrezne sposobnosti za izvedbo javnega naročila, pri čemer morajo biti vse zahteve povezane in sorazmerne s predmetom javnega naročila. Deseti odstavek 76. člena ZJN-3 nadalje določa, da lahko naročnik glede tehnične in strokovne sposobnosti določi zahteve, s katerimi zagotovi, da imajo gospodarski subjekti potrebne človeške in tehnične vire ter izkušnje za izvajanje javnega naročila v skladu z ustreznim standardom kakovosti. Dokazovanje izpolnjevanja pogojev za sodelovanje ureja 77. člen ZJN-3, ki v osmem odstavku določa načine izkazovanja tehnične sposobnosti gospodarskih subjektov.

Upoštevajoč izpostavljene zakonske podlage Državna revizijska komisija pojasnjuje, da naročnik s tehničnimi specifikacijami opredeli zahtevane lastnosti predmeta javnega naročila, s pogoji za sodelovanje pa preverja sposobnost gospodarskih subjektov za izvedbo javnega naročila, pri čemer je presoja izpolnjevanja obeh odvisna od vsebine zahtev, ki jih je naročnik določil v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila. Pri tem je bistveno, da naročnik pri pregledu ponudb ne sme naknadno spreminjati ali širiti vnaprej določenih zahtev, temveč mora njihovo izpolnjevanje presojati v skladu z vsebino dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila.

V obravnavanem primeru je naročnik tehnične zahteve predmeta javnega naročila v razpisni dokumentaciji opredelil v poglavju »*Tehnične specifikacije*«, kjer je – sicer v odstavku, ki se nanaša na prilagoditev vozil za prevoz z invalidskimi vozički – podal tudi naslednjo zahtevo:

»Pri tem naročnik posebej opozarja ponudnike, da morajo vozila že ob oddaji ponudbe izpolnjevati vse pogoje skladno s predpisi, ki urejajo prevoze otrok in kot je to razvidno iz razpisne dokumentacije.«

Nadalje je naročnik kot enega od pogojev za sodelovanje, ki se nanašajo na tehnično sposobnost, določil »*Pogoj 6 – Tehnična sposobnost*« (v nadaljevanju: pogoj 6), v katerem je zahteval:

»Ponudnik mora razpolagati s tehnično brezhibnimi vozili z opremo, ki jo določajo predpisi za prevoze skupin otrok.

Zagotavljati mora:

- *novejša vozila (najmanj EURO 5) – ponudnik bo na poziv naročnika to dokazal s predložitvijo ustrezne tehnične dokumentacije in homologacije;*
- *manjša vozila za prevoz potnikov kot so M2 oz. 'mini busi' (vozila za prevoz potnikov z več kot osmimi sedeži poleg vozniškega sedeža in največjo maso do vključno 5 ton) ali M1 (vozila za prevoz potnikov z največ osmimi sedeži poleg vozniškega sedeža), pri čemer mora biti vsaj eno od teh vozil čisto vozilo in ustrezati mejnim vrednostim v Tabeli 2, Priloge 2 Uredbe o ZeJN;*
- *ustrezno število in velikost vozila za prevoz otrok glede na sklop in predvideno št. učencev za šolsko leto 2025/26;*
- *nadomestno vozilo oz. nadomestnega voznika v primeru okvare vozila ali odsotnosti voznika;*

- *avtobuse, ki so opremljeni z varnostnimi pasovi.*»

V zvezi z zahtevo iz prve alineje citiranega pogoja za sodelovanje (s katero so bila prvotno zahtevana novejša vozila z emisijskim standardom najmanj EURO 5), je naročnik na Portalu javnih naročil prejel vprašanje, v katerem je zainteresirani gospodarski subjekt opozoril, da vozil z emisijskim standardom EURO 5 ni mogoče šteti za novejša vozila, in predlagal določitev najvišje dovoljene starosti vozil oziroma zahtevo po najmanj emisijskem standardu EURO 6. Naročnik je z odgovorom, objavljenim dne 17. 7. 2026 ob 12.06, spremenil zahteve razpisne dokumentacije tako, da je določil, da morajo ponudniki zagotoviti vozila z emisijskim standardom najmanj EURO 6, katerih starost ne sme presegati 10 let, ter jih opozoril, da morajo navedeno spremembo upoštevati pri pripravi ponudb.

Državna revizijska komisija ugotavlja, da iz citiranih določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ne izhaja, da bi naročnik od ponudnikov zahteval, da morajo imeti ponujena vozila ob oddaji ponudbe v prometnem dovoljenju vpisan določen namen uporabe, konkretno »za prevoz skupine otrok«, kot to zatrjuje naročnik. Naročnik je sicer v okviru tehničnih specifikacij izrecno opozoril, da morajo vozila že ob oddaji ponudbe izpolnjevati vse pogoje skladno s predpisi, ki urejajo prevoze otrok. Vendar Državna revizijska komisija ugotavlja, da gre pri tem za splošno zahtevo po skladnosti vozil z veljavnimi predpisi, iz katere brez naročnikove nadaljnje konkretizacije ni mogoče izpeljati, da je kot samostojna zahteva za dopustnost ponudbe določena tudi obveznost določenega vpisa namena uporabe vozila v prometno dovoljenje. Naročnik namreč v navedeni določbi ni konkretiziral, katere pogoje iz predpisov morajo vozila izpolnjevati oziroma s katerimi podatki ali dokazili morajo ponudniki izkazati njihovo izpolnjevanje. Zgolj okoliščina, da je naročnik določil časovni trenutek, v katerem morajo biti vozila skladna s predpisi, zato še ne pomeni, da je s tem jasno in nedvoumno določil tudi zahtevo glede vsebine rubrike 8B prometnega dovoljenja ponujenih vozil.

Prav tako takšne zahteve ni mogoče razbrati iz citiranega pogoja 6, s katerim je naročnik določil zahteve glede tehnične sposobnosti ponudnikov. Naročnik je namreč v uvodnem delu tega pogoja zahteval razpolaganje s tehnično brezhibnimi vozili z opremo, ki jo določajo predpisi za prevoze skupin otrok. Navedeno besedilo se tako po vsebini nanaša na tehnično brezhibnost vozil in njihovo opremljenost v skladu s predpisi, ki urejajo prevoze skupin otrok, ne pa na administrativne oziroma registracijske podatke o namenu uporabe vozil. Tudi iz nadaljnjih, konkretnije opredeljenih zahtev glede emisijskega standarda, kategorije, števila in velikosti vozil, zagotovitve čistega in nadomestnega vozila ter varnostnih pasov ne izhaja zahteva po določenem vpisu namena uporabe v prometnem dovoljenju. Čeprav je naročnik v okviru predmetnega pogoja določil več konkretnih lastnosti, ki jih morajo izpolnjevati ponujena vozila, Državna revizijska komisija ugotavlja, da med njimi ni določil zahteve glede vpisa namena uporabe.

Takšnega zaključka ne spremeni niti naročnikovo sklicevanje na odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-099/2022, saj se je ta – kljub siceršnji podobnosti predmeta javnega naročila in sklicevanju na področne predpise – nanašala na drugače oblikovane zahteve dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. V navedeni zadevi je namreč naročnik poleg zahteve po izpolnjevanju pogojev iz ZMV-1 izrecno določil tudi, da mora biti iz prometnih dovoljenj razviden namen uporabe oziroma oblika nadgradnje vozila, iz katere izhaja njegova namembnost za javni prevoz potnikov. Z odgovorom na Portalu javnih naročil je dodatno pojasnil, da morajo vozila izpolnjevati tudi pogoje za prevoz skupine otrok. Prav na podlagi tako oblikovanih zahtev je Državna revizijska komisija v izpostavljenem primeru zaključila, da morajo imeti ponujena vozila ob oddaji ponudbe v prometnih dovoljenjih vpisan ustrezen namen uporabe za prevoz skupine otrok, pri čemer se je glede razlage določb ZMV-1 oprla tudi na ugotovitve iz odločitve št. 018-179/2020 (na katero se prav tako sklicuje naročnik v predmetnem postopku pravnega

varstva). V obravnavanem primeru pa naročnik primerljive izrecne zahteve glede vpisa namena uporabe v prometno dovoljenje ni določil, temveč se je omejil na splošno zahtevo po skladnosti vozil s predpisi, ki urejajo prevoze otrok, in zahtevo po razpolaganju s tehnično brezhibnimi ter ustrezno opremljenimi vozili.

Državna revizijska komisija zato ugotavlja, da naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni določil zahteve, da morajo imeti ponujena vozila (že) ob oddaji ponudbe v prometnem dovoljenju vpisan določen namen uporabe. Posledično naročnik zgolj na podlagi ugotovitve, da vozilo CE 65-ZEM – ki ga je vlagatelj priglasil za relacijo 5-2 VP in kot edino čisto vozilo – v rubriki 8B prometnega dovoljenja nima vpisanega namena uporabe, ni imel podlage za zaključek, da to vozilo ne izpolnjuje zahtev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in da vlagatelj zato ne izpolnjuje pogoja 6 v delu, ki se nanaša na zagotavljanje najmanj enega čistega vozila.

Pri tem Državna revizijska komisija opozarja na razlikovanje med zahtevami, ki jih naročnik določi za presojo dopustnosti ponudb, in obveznostjo gospodarskega subjekta, da pri izvajanju storitev spoštuje veljavne predpise. Dejstvo, da področni predpisi za uporabo vozila pri določenih vrstah prevozov zahtevajo ustrezen vpis namena uporabe v prometnem dovoljenju, tako samo po sebi – brez ustrezne konkretizacije te zahteve v razpisni dokumentaciji – ne pomeni, da je naročnik takšen vpis določil tudi kot zahtevo, ki jo morajo ponudniki izkazati že v postopku oddaje javnega naročila in jo torej izpolnjevati v trenutku oddaje javnega naročila. Naročnik mora namreč zahteve, na podlagi katerih bo presojal dopustnost ponudb, določiti dovolj jasno, natančno in nedvoumno, da lahko razumno obveščen in običajno skrben ponudnik razume njihov pomen in obseg ter da jih lahko naročnik pri pregledu ponudb uporabi na enak način (prim. npr. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-107/2017, 018-219/2017, 018-028/2020, 018-061/2025 in 018-115/2026 ter sodbo Sodišča EU v zadevi C-368/10, točka 109). Namen tega je zagotoviti enako obravnavo ponudnikov tako pri pripravi kot pri presoji ponudb ter preprečiti naročnikovo subjektivno oziroma arbitrarno ocenjevanje ponudb.

Predhodno ugotovljeno tako ne pomeni, da ponudnikom pri izvajanju predmetnega javnega naročila ni treba spoštovati zahtev veljavnih predpisov. Pomeni le, da morebitne kršitve v fazi izvajanja predmeta javnega naročila ne morejo vplivati na presojo dopustnosti ponudb (prim. npr. odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-092/2025, na katero se sklicuje tudi vlagatelj). Naročnik namreč pri presoji dopustnosti ponudb ne more uporabiti zahteve, ki je v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni določil dovolj jasno in nedvoumno.

Upošteva je ugotovitev, da je naročnik pri presoji dopustnosti vlagateljeve ponudbe izhajal iz napačne razlage zahtev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, Državna revizijska komisija kot nepotreben zavrača vlagateljev dokazni predlog o vpogledu v postopku pravnega varstva predloženo izjavo AMZS, d.o.o., z dne 1. 9. 2026, saj se ta nanaša na vprašanje možnosti ureditve (naknadnega) vpisa namena uporabe vozila v prometnem dovoljenju. To vprašanje glede na ugotovitev, da naročnik takšne zahteve v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni določil, ni relevantno za presojo dopustnosti vlagateljeve ponudbe in posledično za odločitve v obravnavani zadevi.

Državna revizijska komisija v nadaljevanju ugotavlja, da je naročnik predmetno javno naročilo sicer formalno razdelil na dva sklopa, in sicer sklop 1: »*Dnevni prevozi – različne relacije*« in sklop 2: »*Vikend prevozi – različne relacije*«, vendar je z načinom oblikovanja dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in predvidenim načinom oddaje naročila znotraj obeh sklopov dejansko vzpostavil še nadaljnjo delitev na posamezne relacije, ki jih je treba po vsebini obravnavati kot samostojne sklope javnega naročila (v nadaljevanju: podsklopi ali relacije).

Naročnik je namreč v poglavju »10. Sklenitev okvirnega sporazuma« določil, da bo okvirni sporazum za posamezno relacijo sklenil za obdobje 48 mesecev, s ponovnim odpiranjem konkurence med strankami okvirnega sporazuma vsakih 12 mesecev, in sicer z najmanj tremi najugodnejšimi ponudniki. Tudi obrazec ponudbenega predračuna je oblikoval tako, da so morali ponudniki ponudbeno ceno navesti ločeno za vsako posamezno relacijo. Ker je bila skladno s poglavjem »Merila« ponudbena cena edino merilo za oddajo javnega naročila, je takšna ureditev omogočala samostojno razvrščanje ponudb po posameznih relacijah. Da je naročnik ponudbe dejansko presojal na tak način, izhaja tudi iz odstopljenega dokumenta »Zapisnik o pregledu ponudb – vikend prevozi«, v katerem je primerjal ponudbene cene za posamezne relacije.

Navedeno potrjuje tudi naročnikov odgovor, objavljen na Portalu javnih naročil. Na vprašanje zainteresiranega gospodarskega subjekta:

»Na portalu javnih naročil in sistemu e-JN za oddajo ponudb sta zapisana samo dva sklopa:

- 1. sklop dnevni prevozi*
- 2. sklop vikend prevozi*

Ali to pomeni, da je potrebno oddati ponudbo za vse dnevne relacije skupaj (torej 26 relacij) in vse vikend relacije skupaj (9 relacij)? Ponudb v sistemu e-JN trenutno ni možno oddati za posamezno relacijo, pač pa le za vse relacije v enem sklopu skupaj. Prosimo naročnika za pojasnilo oz. spremembo sklopov, kjer bo vsaka relacija predstavljala samostojen sklop javnega naročila.«

je naročnik 17. 7. 2026 ob 12.06 odgovoril:

»Ponudnik lahko odda ponudbo le za posamezno relacijo, ni potrebno, da odda ponudbo za vse dnevne relacije oz. za vse vikend relacije. Na e-JN ponudnik naloži obrazec št. 1, ki je rekapitularni obrazec, naročnik pa bo ponudbe presojal glede na posamezne sklope.«

Čeprav je naročnik v zadnjem delu odgovora uporabil izraz »posamezne sklope«, je iz citiranega odgovora kot celote, zlasti pa iz izrecno dopuščene oddaje ponudbe zgolj za posamezno relacijo, razvidno, da je bilo sodelovanje v predmetnem postopku omogočeno tudi za posamezne relacije znotraj formalno oblikovanih dveh sklopov. Kot že navedeno, takšno razumevanje potrjujeta tudi način oblikovanja ponudbenega predračuna in predvideno sklepanje okvirnih sporazumov za posamezne relacije kakor tudi naročnikovo ocenjevanje ponudb in oddaja predmetnega javnega naročila po posameznih relacijah.

Upoštevajoč navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik kljub formalni razdelitvi javnega naročila na dva sklopa posamezne relacije dejansko oblikoval kot samostojne dele javnega naročila, za katere je bilo mogoče ločeno oddati ponudbo in za katere je naročnik predvidel tudi ločeno presojo ter razvrščanje ponudb. Zato je treba tudi dopustnost vlagateljeve ponudbe presojati glede na posamezne relacije, za katere jo je oddal, ob upoštevanju zahtev, ki jih je naročnik določil v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, in razlogov, na katerih temelji njegova ocena nedopustnosti ponudbe za posamezno relacijo.

V obravnavanem primeru je naročnik ponudbo vlagatelja za relacijo 5-2 VP ocenil kot nedopustno zaradi neustreznosti vozila CE 65-ZEM, ker slednje v rubriki 8B prometnega dovoljenja ni imelo vpisanega namena uporabe. Kot je Državna revizijska komisija ugotovila že predhodno, naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni določil zahtev po takšnem vpisu, zato navedena okoliščina ni mogla predstavljati podlage za ugotovitev nedopustnosti vlagateljeve ponudbe za to relacijo.

Naročnik je navedeno pomanjkljivost vozila CE 65-ZEM upošteval tudi pri presoji ponudbe za relacijo 1 VP, čeprav je bilo zanjo ponujeno drugo vozilo, tj. CE VIP, za katero je naročnik ugotovil, da izpolnjuje zahtevane pogoje. Takšno ravnanje je naročnik utemeljil s stališčem, da vlagatelj zaradi neustreznosti vozila CE 65-ZEM, ki ga je kot edinega označil za čisto vozilo, ne izpolnjuje pogoja 6, zaradi česar naj bi bila njegova ponudba nedopustna tudi za navedeno relacijo.

Ker je Državna revizijska komisija že predhodno ugotovila, da naročnik ni imel podlage za oceno neustreznosti vozila CE 65-ZEM zaradi odsotnosti vpisa namena uporabe v prometnem dovoljenju, posledično ni mogoče pritrditi niti njegovemu zaključku, da vlagatelj zaradi navedene okoliščine ne izpolnjuje pogoja 6 v delu, ki se nanaša na zagotavljanje najmanj enega čistega vozila.

Upošteva se navedeno in glede na to, da je naročnik za vozilo CE VIP, ponujeno za relacijo 1 VP, v izpodbijani odločitvi sicer ugotovil, da izpolnjuje zahteve razpisne dokumentacije, Državna revizijska komisija ugotavlja, da je njegova odločitev o nedopustnosti vlagateljeve ponudbe za navedeno relacijo nezakonita.

Drugače pa velja za relaciji 2-2 VP in 8-2 VP. V zvezi s tema relacijama je naročnik pri ponudbi vlagatelja ugotovil neustreznost ponujenih vozil iz drugih, samostojnih razlogov, in sicer zaradi neustrezne kategorije vozila CE FLU-106 (M3 namesto zahtevane M1 oziroma M2) ter presežene dovoljene starosti vozila CE IS-122 (ker je bilo vozilo prvič registrirano 10. 1. 2013, naročnik pa je podal zahtevo po najvišji starosti desetih let). Vlagatelj navedenim ugotovitvam naročnika glede kategorije oziroma starosti ponujenih vozil ne nasprotuje, temveč poudarja (le), da morebitni pomanjkljivosti teh vozil ne moreta vplivati na dopustnost njegove ponudbe za druge relacije. Ob tem opozarja tudi na možnost uporabe nadomestnih vozil, ki ju je navedel že v ponudbi.

V zvezi z vlagateljevim sklicevanjem na nadomestni vozili, ki ju je navedel v ponudbi, Državna revizijska komisija ugotavlja, da je naročnik v okviru pogoja 6 zahteval zagotovitev *»nadomestnega vozila oz. nadomestnega voznika v primeru okvare vozila ali odsotnosti voznika«*, v tehničnih specifikacijah pa določil, da mora *»izbrani izvajalec za posamezen sklop v primeru tehničnih ali drugih težav zagotoviti nadomestno vozilo oziroma nadomestnega voznika, da bo lahko opravil storitev skladno z določili razpisne dokumentacije«*. Iz navedenih zahtev izhaja, da je naročnik nadomestno vozilo predvidel za zagotavljanje neprekinjene izvedbe prevozov (v času izvajanja predmeta javnega naročila) v primeru nastopa navedenih okoliščin, ne pa kot možnost nadomestitve vozila, za katero bi se pri pregledu ponudbe (v fazi oddaje javnega naročila) ugotovilo, da ne izpolnjuje zahtev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Zato zgolj dejstvo, da je vlagatelj v ponudbi navedel tudi zahtevani nadomestni vozili, ne more vplivati na presojo ustreznosti vozil, ki ju je ponudil za izvajanje relacij 2-2 VP in 8-2 VP.

Takšnega zaključka ne spremeni dejstvo, da sta bili nadomestni vozili navedeni že v (pravočasno) oddani ponudbi. Navedeno namreč ne pomeni, da ju je zaradi tega mogoče pri presoji dopustnosti vlagateljeve ponudbe upoštevati namesto vozil, ki ju je vlagatelj določil za izvajanje posameznih relacij. Glede na jasno opredeljen namen nadomestnih vozil v razpisni dokumentaciji naročniku tudi ni mogoče očitati, da v izpodbijani odločitvi ni posebej obrazložil možnosti uporabe nadomestnih vozil, navedenih v ponudbi vlagatelja, oziroma dopustnosti zamenjave v primeru ugotovljene neustreznosti vozil, priglasi jih za posamezno relacijo.

Ob tem Državna revizijska komisija dodaja, da enako kot pri vozilih, predvidenih za izvajanje posameznih relacij, tudi glede nadomestnih vozil iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ne izhaja zahteva, da bi morala imeti že ob oddaji ponudbe v prometnem dovoljenju

vpisan določen namen uporabe za prevoz skupin otrok. Zato zgolj na podlagi okoliščine, da je bil pri nadomestnih vozilih v prometnem dovoljenju naveden namen uporabe »javni prevoz potnikov«, ni mogoče zaključiti, da navedeni vozili ne izpolnjujeta naročnikovih zahtev oziroma da sta iz tega razloga neustrezni.

Glede na to, da vlagatelj ne izpodbija naročnikovih ugotovitev o neustrezni kategoriji vozila CE FLU-106 in preseženi dovoljeni starosti vozila CE IS-122, nadomestnih vozil, navedenih v njegovi ponudbi, pa ni mogoče upoštevati namesto vozil, predvidenih za izvajanje posameznih relacij, Državna revizijska komisija ugotavlja, da vlagatelj z obravnavanimi navedbami ni uspel izkazati nezakonnosti naročnikove presoje dopustnosti njegove ponudbe za relaciji 2-2 VP in 8-2 VP.

Na podlagi vsega navedenega Državna revizijska komisija zaključuje, da je vlagatelj v predmetnem postopku pravnega varstva uspel izkazati nezakonnost naročnikove presoje njegove ponudbe za relaciji 5-2 VP in 1 VP, ne pa tudi za relaciji 2-2 VP in 8-2 VP.

Državna revizijska komisija je v danem primeru obravnavala tudi vlagateljeve navedbe o nezadostni obrazloženosti izpodbijane odločitve. V zvezi s tem je ugotovila, da je naročnik v izpodbijani odločitvi navedel konkretna vozila, zaradi katerih je vlagateljevo ponudbo ocenil kot nedopustno, pojasnil ugotovljene neskladnosti z zahtevami dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ter opredelil njihov vpliv na dopustnost ponudbe za posamezne relacije. Iz obrazložitve je tako mogoče razbrati dejanske in pravne razloge, na katerih temelji naročnikova odločitev, kar je vlagatelju omogočilo, da jih je v zahtevku za revizijo konkretizirano izpodbijal. Okoliščina, da je naročnik pri presoji dopustnosti vlagateljeve ponudbe izhajal iz napačne razlage posameznih zahtev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila oziroma nepravilno presodil njihov vpliv na posamezne relacije, pa ne pomeni, da izpodbijana odločitev ni bila ustrezno obrazložena. Državna revizijska komisija je zato ugotovila, da je izpodbijana odločitev obrazložena v skladu s tretjim odstavkom 90. člena ZJN-3 in da vlagatelju ni bilo onemogočeno učinkovito uveljavljanje pravnega varstva – kar izhaja tudi iz odločitve Državne revizijske komisije v obravnavanem primeru.

Državna revizijska komisija je obravnavala še vlagateljeve navedbe o kršitvi pravice do vpogleda v ponudbo izbranega ponudnika. Pri tem ugotavlja, da vlagatelj zahtevo za vpogled utemeljuje predvsem s potrebo po preveritvi, ali je naročnik pri presoji ponudbe izbranega ponudnika uporabil enako razlogo zahtev dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila in enak način presoje po posameznih relacijah kot pri njegovi ponudbi.

V zvezi s temi navedbami Državna revizijska komisija ugotavlja, da je vlagatelj že na podlagi dokumentacije, s katero je razpolagal, uspel izkazati, da naročnikova razlaga zahteve glede vpisa v rubriki 8B prometnega dovoljenja ni imela podlage v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila in da je treba dopustnost ponudb presojati glede na posamezne relacije. Zato za presajo teh vprašanj ni odločilno, kako je naročnik ravnal pri pregledu ponudbe izbranega ponudnika, saj tudi morebitna ugotovitev različnega obravnavanja ponudnikov ne bi mogla vplivati na navedene zaključke Državne revizijske komisije.

Enako velja za vlagateljeve navedbe o morebitnem različnem postopanju naročnika pri pojasnjevanju oziroma dopolnjevanju ponudb, s katerimi vlagatelj prav tako utemeljuje zatrjevano neenakopravno obravnavo ponudnikov. Vlagatelj je namreč uspel izkazati nezakonnost naročnikove presoje njegove ponudbe za relaciji 1 VP in 5-2 VP, te ugotovitve pa tako že same narekujejo razveljavitev izpodbijane odločitve v delu, ki se nanaša na navedeni relaciji, ne glede na to, kako je naročnik istovrstne okoliščine presojal pri ponudbi izbranega ponudnika. Ker se bo postopek oddaje javnega naročila v delu, v katerem je zahtevku za revizijo ugodeno, vrnil v fazo

pregleda in ocenjevanja ponudb, bo moral naročnik ob ponovnem odločanju upoštevati ugotovitve Državne revizijske komisije v tej odločitvi in sprejeti novo odločitev ter v primeru oddaje javnega naročila omogočiti vpogled v ponudbo izbranega ponudnika pod pogoji, določenimi v 35. členu ZJN-3.

V zvezi z relacijama 2-2 VP in 8-2 VP pa je Državna revizijska komisija ugotovila, da vlagatelj ni nasprotoval naročnikovim ugotovitvam o neustreznosti ponujenih vozil, temveč je zatrjeval, da bi moral naročnik upoštevati že v ponudbi navedeni nadomestni vozili oziroma se v izpodbijani odločitvi opredeliti do možnosti njune uporabe namesto neustreznih vozil. Tem navedbam Državna revizijska komisija, kot je bilo predhodno pojasnjeno, ni mogla slediti. Glede na navedeno Državna revizijska komisija ocenjuje, da tudi izvedba vpogleda v ponudbo izbranega ponudnika v delu, ki se nanaša na navedeni relaciji, zaradi preverjanja zatrjevane neenakopravne obravnave ponudnikov ne bi mogla vplivati na drugačno odločitev o obravnavanih revizijskih očitkih.

V posledici vsega navedenega je Državna revizijska komisija zahtevku za revizijo na podlagi druge alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN delno ugodila in razveljavila naročnikovo odločitev o oddaji naročila v podsklopih (relacijah) 1 VP in 5-2 VP sklopa 2, kot izhaja iz dokumenta »*Sprememba odločitve o oddaji naročila*« št. 430-5/2026/6 z dne 21. 8. 2026, v preostalih delih, tj. glede relacij 2-2 VP in 8-2 VP sklopa 2, pa ga je zavrnila kot neutemeljenega.

Z razveljavitvijo odločitve o oddaji naročila v ugodenih podsklopih se postopek oddaje javnega naročila v teh delih vrne v fazo pregleda in ocenjevanja ponudb. Na podlagi tretjega odstavka 39. člena ZPVPJN Državna revizijska komisija naročnika, z namenom pravilne izvedbe postopka v delu, ki je bil razveljavljen, napotuje, da v nadaljevanju postopka oddaje predmetnega javnega naročila sprejme eno od odločitev, ki jih predvideva ZJN-3, ob tem pa upošteva ugotovitve, ki izhajajo iz predmetne odločitve Državne revizijske komisije o zahtevku za revizijo.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. in 2. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo in v nadaljnjih vlogah zahteval tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso.

Državna revizijska komisija je na tem mestu najprej obravnavala vlagateljev predlog za vračilo morebitno preveč plačane takse za predrevizijski in revizijski postopek. Kakor pravilno pojasnjuje naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo, se izpodbijana odločitev v konkretnem primeru nanaša na izbiro strank za sklenitev okvirnega sporazuma v odprtem postopku javnega naročanja, za zahtevek za revizijo zoper takšno odločitev pa skladno z drugim odstavkom 71. člena ZPVPJN taksa znaša 6.000,00 EUR. Ker je vlagatelj zahtevku za revizijo – kljub okoliščini, da je naročnik v pravnem pouku izpodbijane odločitve navedel napačno višino takse – priložil potrdilo o plačilu takse v pravilni višini, Državna revizijska komisija ugotavlja, da razlogi za vračilo preveč plačane takse v danem primeru niso podani.

Ker je vlagateljev zahtevek za revizijo (vsaj delno) utemeljen, je Državna revizijska komisija na podlagi 70. člena ZPVPJN in skladno z Odvetniško tarifo (Uradni list RS, št. 2/2015 s sprem.; v nadaljevanju: OT) kot potrebne priznala naslednje vlagateljeve opredeljene navedene stroške:

- strošek plačane takse za predrevizijski in revizijski postopek v višini 6.000,00 EUR,

- strošek odvetniških storitev za sestavo zahtevka za revizijo v višini 1.100 točk po tar. št. 44/1 OT, kar ob upoštevanju vrednosti točke 0,60 EUR in 22 % DDV (pooblaščen odvetnica je zavezanka za plačilo DDV) znaša 805,20 EUR,
- materialne stroške v pavšalnem znesku po tretjem odstavku 11. člena OT (2 % od skupne vrednosti storitve do 1.000 točk in 1 % od presežka nad 1.000 točk) v višini 21 točk, kar ob upoštevanju vrednosti točke in 22% DDV znaša 15,37 EUR.

Državna revizijska komisija vlagatelju ni priznala priglašenih stroškov odvetniških storitev za pripravo vloge z dne 17. 9. 2026 (s katero se je opredelil do navedb naročnika v odločitvi o zahtevku za revizijo) in vloge z dne 8. 10. 2026 (s katero se je opredelil do izjasnitve izbranega ponudnika), ker je ocenila, da omenjeni vlogi, posledično pa tudi z njo povezani stroški (izdatki po tretjem odstavku 11. člena OT), niso bili potrebni (peti odstavek 70. člena ZPVPJN v povezavi z osmim odstavkom istega člena, pa tudi drugi odstavek 2. člena OT). Vse, kar je bistveno za rešitev zadeve, je bilo namreč razvidno že iz zahtevka za revizijo, navedbe v teh vlogah pa niso pripomogle ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve.

Državna revizijska komisija je tako vlagatelju kot potrebne priznala stroške v skupni višini 6.820,57 EUR. Ker pa je vlagatelj z zahtevkom za revizijo uspel le delno (tj. v delu, ki se nanaša na relacije 1 VP in 5-2 VP, ne pa tudi glede relacij 2-2 VP in 8-2 VP), je Državna revizijska komisija odločila, da se vlagatelju – v skladu z doseženim uspehom v revizijskem postopku, ki ga ocenjuje na 1/2 – povrne le polovica potrebnih stroškov, nastalih v postopku pravnega varstva, tj. 3.410,29 EUR (prim. drugi odstavek 154. člena Zakona o pravnem postopku, Uradni list RS, št. 26/1999 s sprem., v povezavi s prvim odstavkom 13. člena ZPVPJN), višjo stroškovno zahtevo vlagatelja pa je zavrnila.

Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti priznane stroške pravnega varstva v višini 3.410,29 EUR v roku 15 dni od prejema tega sklepa.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 3. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Zoper to odločitev je dovoljen upravni spor. Tožba se vloži pri Upravnem sodišču Republike Slovenije, Fajfarjeva 33, 1000 Ljubljana, v 30 dneh od vročitve te odločitve, in sicer neposredno pisno pri sodišču, po pošti ali po elektronski poti (portal eSodstvo).

Predsednik senata:
Aleksander Petrovčič, univ. dipl. ekon.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročniku,
- vlagatelju – po pooblaščenju,
- izbranemu ponudniku,
- ministrstvu, pristojnemu za javna naročila.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.